

Nr. 7618/932.

GRIGORIE*)

din îndurarea lui Dumnezeu episcop ortodox al eparhiei române a Aradului, Ienopolei și Hălmagiului, precum și a părților din Banatul-Timișan.

Iubitului cler și tuturor credincioșilor din eparhia Aradului, dar și pace dela Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Iisus Hristos, împreună cu salutarea noastră arhierescă.

Bunătațea și iubirea de oameni
a Mântuitorului nostru Dumnezeu
s'a arătat. (Tit. 3 v. 4).

Iubiții mei fii sufletești,

Mare adevăr ne grăiește nouă sfântul apostol Pavel, când zice că s'a arătat bunătațea și iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Dumnezeu! Prin nașterea Mântuitorului, în fiecare an omenirea prăznuiește arătarea iubirii de oameni alui Dumnezeu. Prin nașterea Domnului omenirea a trebuit să simtă că Dumnezeu s'a apropiat de om!

Cât de mare este adevărul acesta, pe care și noi trebuie să-l simțim azi, când știința omenească se trufeste și caută tot mai mult să scoată pe Dumnezeu din sufletul oamenilor. Știința omenească vindecă diferite boli și nascoceste tot felul de mașini, prin ceace devine îndrăzneată, susținând că lumea aceasta este părăsită de Dumnezeu și că omul toate le face prin puterile sale. Iubiții mei, eu sunt dator a vă reaminti azi că niciodată omul nu s'a îndumnezeit mai mult pe sine, dar și neîncrede-

rea omului față de om este azi cea mai mare. Fiecare se încrede numai în sine, fiecare ascunde banul, fiecare crede că poate scăpa de datoriile lui către Stat și către alții. Dacă și nu fiecare, dar mulți fug de plata impozitelor, și de alte îndatoriri, prin ceace tot mai mult se deschide prăpastia desnădejzii în fața noastră!

Vă întreb de ce oare această neîncredere și lipsă dela datorie? Fiindcă mulți cred că Dumnezeu e departe de lume și nu se tem deci de Dumnezeu. Vai și iar vai, celor cu asemenea socotințe, căci chiar praznicul de azi ne arată adevărul, că nu Dumnezeu este departe de lume și de noi, ci lumea și noi suntem departe de Dumnezeu. Dumnezeu este aproape de noi prin legile divine vestite de biserică și prin legile omenești făurite în duh creștinesc, dar noi oamenii umblăm să le înțelegem și să le respectăm numai în măsura interesului personal, iar nu în măsura poruncită de Dumnezeu.

În vara trecută am vizitat țărâna de femei din Mislea, și văzând multe femei nenorocite, mi-am zis: toate aceste femei puteau fi mame fericite, surori bune, dacă nu s'ar fi îndepărtat de Dumnezeu. Am văzut apoi în cele 326 sate

*) Prea Cucernicii Preoți vor citi această scrisoare Pastorală de ziua Nașterii Domnului fără nici o modificare... Spre a o putea citi cu efect, se vor pregăti.

vizitate până acum și am constatat că unde oamenii nu s'au înstreinat de Dumnezeu, este pace, iubire, iar unde erau departe de Dumnezeu, am văzut gâlceavă, ură, concubinaj și alte scăderi!!! Ah, iubii mei, dacă ni-am aduce aminte cum se apropie Dumnezeu de oameni. Când Moisi păștea oile în muntele Horiv, Dumnezeu i-s'a arătat în rugul ce nu se mistuia, și i-a zis: »Nu te apropia aici, desleagă încălțămintele tale, că locul pe care stai tu, loc sfânt este.« Și Moisi și-a acoperit fața și se temea se caute drept în fața lui Dumnezeu. Atunci a zis Dumnezeu: »am văzut necazul poporului meu în Egipt și strigarea lor am auzit dela cei ce-l silesc pe ei la lucru, și m'am pogorât să-i scot din mâna Eghiptenilor și să-i scot din pământul acela și să-i duc în pământ bun și mult«. (Eșire 3 vers. 7—8).

Când Moisi a primit legea pe muntele Sinai, Dumnezeu între tunete și fulgere s'a arătat, iar poporul de frică, a rugat pe Moisi să grăiască el: »grăește tu nouă și să nu grăiască Dumnezeu către noi, ca nu cumva să murim«. (Eșire 20 v. 19). Dumnezeu le aduse frică spre a-i face să nu păcătuiască.

Dusu-ne-a și pe noi Dumnezeu în țara noastră scumpă România și grăește prin preoții săi poporului românesc: frați Români, s'a arătat vouă bunătatea și iubirea de oameni alui Dumnezeu, mai mult ca altor popoare! Ascultați deci de Dumnezeu!!!

Cum nu am asculta, când azi ne aducem aminte că a trimis pe Fiul său în lume să o mântuiască. Cum nu am asculta, văzând că a ajutat strămoșilor să întemeieze biserica ortodoxă română, care a răspândit moralitatea, mângăere, pace, cultură? Câți s'au botezat, spovedit și împărtășit cu Hristos în biserica noastră?

Dar unde sunt astăzi creștinii adevărați, cari să-și dea seama că Domnul Iisus Hristos prin nașterea Sa, precum pe alte popoare, așa și pe noi ne-a scos din adâncurile mizeriei, din starea orbirei sufletești, ducându-ne la cunoștința adevăratului Dumnezeu, Care ne-a învățat iubirea de oameni și respectul drepturilor omenești?!

Veți zice: dar azi sunt bisericile pline de lume; eu însă zic: sunt pline, mai pline de

creștini ca în alte zile, dar puțini din acești creștini își mai mărturisesc păcatele, puțini se mai împărtășesc cu sfintele taine, puțini știu că Mântuitorul a venit ca să slujască lumii. Când a venit Domnul, nu era rușine mai mare decât aceea de a fi slugă și totuși Mântuitorul a venit să slujască lumii. Și a slujit lumea cu iubirea Sa de oameni, până la moartea Sa pe Cruce! Azi însă e prea multă mândrie în lume, om pe om nu se slujește, nu se ajută, ci mulți se bucură de răul altora.

Un negustor bogat a luat în slujba sa pe un tânăr, care în curând a câștigat încrederea negustorului. Acest tânăr primind odată o sumă de bani, ca să o ducă altui negustor, s'a gândit să fugă cu banii în America. Nefericitul tânăr fu prins și când să fie osândit la temniță grea, negustorul zise judecătorilor: »Vă rog să nu judecați pe acest tânăr, căci eu port vina că nu m'am ocupat de sufletul lui și nu i-am dat pilde bune cât a stat la mine«. Din clipa aceea negustorul s'a ocupat mai mult de acel tânăr și a crescut un om de omenie.

Acum este timpul potrivit să arătăm și noi că suntem frați creștini și români adevărați. Să lepădăm deci mândria, îngâmfaarea și răutatea și să începem chiar de azi a face tot binele. Ce fericiți vor fi finerii României când vor vedea pe părinții lor alergând să se împărtășească cu trupul și sângele Domnului, ce fericire dacă vor putea învăța dela noi să slujască și ei unul altuia în necazuri și dureri. De aceea mai ales în ziua Crăciunului, tinerii trebuie să ne vadă pe noi cei mai în vârstă, ingenunchind la ieslea Mântuitorului și a zice: Doamne, carele în bunătatea și iubirea ta de oameni, te-ai făcut om, mulțumim-Ți Ție că ne-ai mântuit pe noi, că ni-ai dat învățăturile tale sfinte, și tainele cele mântuitoare. Jurăm-Ți Ție Doamne, că pururea vom nădăjdui întru numele Tău cel sfânt și prin faptele noastre vom arăta credința noastră, că Tu singur ești Dumnezeu și nu este asemenea Ție Dumnezeu puternic în milă și bunătate.

Iubiții mei fii sufletești,

Minunații trandafiri până acum au stat înfloriți în grădinile noastre, voind a ne arăta că precum ei pe timp de ger înfloresc, rămânând

frumoși, așa și sufletele noastre trebuie să rămână curate și frumoase, chiar în mijlocul greutăților de azi. Căci, iubiții mei, o țară nu se ține numai cu case provăzute cu etaje peste etaje, într'o vreme când bisericile stau neterminate. Hristos ne cere sinceritatea gândurilor, desinteresul personal; cere să fim ca pomul cel bun care rodește, cere să zidim viața noastră pe iubirea aproapelui, răbdare, suferință, credință puternică. Prin aceste virtuți ne-am ridicat ca neam la vrednicia României-Mari, pe care vrăjmașii o pizmuesc de moarte.

Frații mei, cinstiți aceste virtuți, ca pe cele mai sfinte comori, căci printr'ânsele păstra-vom, neștirbită, moștenirea părintească; iar prin răbdare creștină să ne facem datoria către Dumnezeu și către țară. Să ascultăm de stăpânire, să ne rugăm pentru dânsa, să plătim dările, să creștem cetățeni buni și credincioși și astfel cel ce azi în iesle s'a născut laudat va fi de noi în limba românească în România mare, acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Al vostru al tuturor de tot binele voitor
Arad, la Nașterea Domnului 1932.

† *Dr. Grigorie Gh. Comșa*
Episcopul Aradului.

Rugă de Crăciun.

Mântuitorul, a cărui naștere o sărbătorește acum întreaga creștinătate, a răscollt sufletele popoarelor, le-a trezit la viață nouă. A făcut din credința în Dumnezeu iubiri și al țării o putere uriașă de viață, care a cuprins întreg pământul. Iisus a apropiat pe Dumnezeu de oameni și pe oameni de Dumnezeu și pe oameni unii de alții prin iubire.

Iar dacă înalte cu aproape două mil de ani s'a săvârșit această mare minune, de ce nu am putea și noi cei de astăzi să ne încredem în puterea nemărginită a celui născut în peștera din Vifleem? De ce noi Românii, printre cari trăiește duhul neînțelegerii, să nu încercăm a merge pe drumul mântuirii, pe drumul păcii și bunel involri?

Se înțelege, după îndelungata rătăcire, întorcerea la adevăr este anevoioasă. Dar trebuie să tindem spre ea din toate puterile. Să ne smulgem din suflete rădăciunile urei, ca să-și facă lăcaș în ele dragostea, căci câte lucruri bune nu răsar în umbra păcii și bunel involri, câte dureri nu-și găsesc acolo tămăduirea?

Veniți dar, fraților, să ne îndreptăm privirile spre peștera din Vifleem și să ne dăm sărutarea frățească, așa cum făceau cei dintâi creștini. Iar înfrățiți să rostim rugăciunea, a cărei împlinire va însemna mântuirea și izbânda neamului nostru:

Doamne, Dumnezeul nostru, care ai venit în lume acum 1932 de ani, pentru a aduce mântuire omenirii, rugămu-ne Ție, fă în bunătatea Ta ca duhul cel bun, pe care l-ai adus pe pământ, să se reverse și asupra noastră.

Dă Doamne mintea Ta cerească acelor, cari au să ducă țara românească în zilele greutăților de astăzi. Dă Doamne bună înțelegere între toți cei buni și destoinici și prietenii credincioși țării.

Fă cu puterea Ta, ca în această țară să domnească dreptatea Ta, care să slujească de pavază și de întărire a neamului nostru românesc. Amin.

Două stele.

Una s'a aprins pe cer și strălucea puternic, trimițându-și razele luminoase departe până în adâncul orientului la Magii dornici de un Răscumpărător.

Celalaltă stea și mai bogată în aurul luminii a învăpăiat cu focul ei minunat peștera Vifleemului dându-i un cerc de lumină etern și netrecător. Iubirea Maicei Domnului întrece în mărire și în frumusețe lucețărul strălucitor de pe cer.

Nici un sentiment nu a fost mai desconsiderat și mai mult călcat în picioare în lumea păgânească, decât regina sentimentelor alese: iubirea.

Gingășia, căldura, răbdarea, mila și jertfa iubirei nu aveau ce căuta într'o lume întunecată prin credințe greșite, într'o lume despărțită prin puternice bariere sociale, unde stăpânii aveau drepturi nelimitate și robii drepturi de viață, tăgăduite pe veci.

Iubirea era isgonită din viața unde gustul plăcerilor fără frâu domina totul.

Iubirea era săracă, orfană și disprețuită. Pentru iubirea adevărată să cereau alte inimi, curate ca crinul, blânde ca mieluşei și închinat pe deantregul, isvorului iubirii, lui Dumnezeu.

În noaptea sfântă se întâmplă minunea, ca pe pământ să se lvească aceea ce lumea nu cunoscuse până atunci, Mama sfântă și copilășul ei sfânt. De acum iubirea curată avea adăpost. Dânsa a cucerit ma întâiu pe păstorii, cari se minunau de schimbarea lor sufletească și de atunci începând până azi o vedem cucerind inimă după inimă. Iubirea curată, pogorâtă din ceruri în lume, acum devine stăpânitoarea lumii.

Și realitatea acestui adevăr ni-l dovedește tot ce s'a înfăptuit prin iubire pe pământ dela Nașterea lui Hristos prin Fecioara. Stăpânii s'au îmbrățișat cu robii. Puternicii s'au aplecat către umili. Sănătoșii cercetează pe bolnavi. Liberii pe cei întemnițați. Lumina

iubirii nu se mai stânge. Odată strălucește bogat în palate, altădată clipește modest până și în pădurile seculare. Biruința iubirii pe pământul învrăjbit de ură de egoism și de lăcomie, o serbăm azi la praznicul Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Și cea mai înaltă datorie și cea mai adevărată fericire pentru toată suflarea, dar mai ales pentru mamă, este să leie parte la aceasta biruință a iubirii, inspirându-o din toate puterile, în inimile lor.

Mama, după întreaga ei alcătuire trupească și sufletească, este chemată să fie purtătoarea acestei iubiri, care a apărut la Vifleiem acum 1932 ani. Oare unde ar putea să fie aceea mamă de pe fața pământului, care să se simtă străină de aceasta iubire.

Oare care mamă ar crede că poate să-și împlinească rostul ei de înger al familiei fără aceasta armă a iubirii, care a biruit toate piedecile până azi și le va birui întotdeauna? Oare care mamă ar putea respinge lumina și țaria iubirii pe care o cere cu atâta ardoare și sete întreaga ei filoță?

Lumea de azi abătută dela stelele Vifleiului și zdrobită de patimi, cere, cu amândouă mâinile, sfânta și curata iubire de mamă. Lumea este aceea, ce o face atmosfera din familie. Atmosfera curată, străbătută de o iubire fără margini dela Vifleiem, să o transplantăm în familiile noastre românești și creștinești. Ce nu poate face învățătura, ce nu poate domoli sabia, ce nu poate pleca puterea, mlădiază, îndreaptă și vindecă iubirea. Crăciunul este în primul rând praznicul mamei.

Când ostașii lui Irod căutau pe pruncul Iisus să-l piardă, Maica Sfântă I-L ia în brațe și peste spini ascuțiți și peste pietrii colțuroase, fuge cu Dânsul în pământul salvator al Egiptului.

Azi copilașii cari văd lumina zilei deasemenea periclițați de sbirii unei lumi necredincioase, și mamele cu ochii ațintiți spre cer, trebuie să-i leie în brațe și să fugă cu ei în lumea credinței și atunci copilașii lor vor rămânea încetul cu încetul imuni față de mrejiile necuratului.

Iubite mame, faceți calea cu sufletul vostru până la Vifleiem, de unde izvorește iubirea curată și isbăvitoare.

Elena Dr. Cloroianu
protopopeasă.

Sfințirea bisericii din Chișineu-Criș.

În Dumineca din 18 Dec. a. c. a avut loc impozanta sfințire a bisericii din Chișineu-Criș.

Actul sfințirii și slujba sfintei Liturghii le-a săvârșit P. Sf. Sa Episcopul Dr. Grigorie Gh. Comșa, asistat de un arhimandrit, 4 protopopi, 9 preoți și 2 diaconi. Cu aceasta sfântă ocaziune, biserica — mare de altfel — s'a dovedit a fi neîncăpătoare pentru mul-

țimea credincioșilor, adunați împrejurul iubitului lor arhieru și păstor credincios.

În decursul sfintei Liturghii a hirotonit totu presbiter pe diaconul Sever Pigli, pentru parohia Bărateaz; iar pe candidatul de preoție Vasile Savi l-a învrednicit de darul diaconiei. Răspunsurile liturgice au fost date de tinerul cor bisericesc, care promite a deveni unul dintre cele mai bune și disciplinate coruri ale bisericii noastre, dovedind mult simț artistic, în materile de muzică religioasă.

La priceasnă Prea Sf. Sa a rostit o prea frumoasă și adânc cugetată predică, despre Biserică și foloasele aduse de ea întregului neam omenesc și în special poporul nostru.

După serviciul divin, Prea Sfinția Sa, cu suita au fost găzduiți la locuința sa de către vrednicul și marele luptător național, dl. Dr. Ioan Suciu, notar public în Chișineu, fost ministru în Consiliul dirigent din Cluj. Aici s'a dat o masă restrânsă, cu mâncări de post, în onoarea P. Sf. Sale și a oaspeților.

Trebuie remarcată cu multă laudă și cinste creștinească, impresia plăcută și pilda ce a dat, de bun creștin, că în fruntea celor ce au adus mai multe jertfe și osteneți pentru renovarea acestei sfinte biserici, a fost dl. Dr. Ioan Suciu, care și de data aceasta a dovedit în fața tuturor, și mai presus în fața lui Dumnezeu, cât de mult ține la Biserica strămoșilor și a neamului nostru, precum și la învățăturile ei evanghelice.

Bunul Dumnezeu va răsplăti fiecăruia după măsura darului izvorât din inimă curată.

Sărbătoarea copiilor

Crăciunul este sărbătoarea copiilor. Și mai ales pentru sufletul copiilor. El este plin de învățatură pentru părinți ca să-și crească copiii în frica lui Dumnezeu.

Grija copiilor ni-o arată o frumoasă pildă din Sf. Scriptură.

Tobie, copilul lui Tobit, își pierduse lumina ochilor. Părinții rugându-se pentru tămăduirea lui, un înger a venit la casa lor și l-a luat pe copil și l-a dus să-l vindece și să-l căsătorească cu fiica lui Raqul. Mama lui Tobie, după ce a plecat îngerul cu fiul ei, a început a plânge, văitându-se: „...vai rău îmi pare flule, că te-am lăsat pe tine lumina ochilor mei”. Și mergea în toate zilele afară la drumul pe care s'a fost dus fiul ei și ziua pâne nu mânca și nopțile nu înceta a plânge, până ce s'a întors fiul ei.

Vedeți, părinților, ce grijă mare avea mama lui Tobie după fiul ei. În seama unui înger îl dăduse și totuși plângea și se teme. Și tu tată și mamă nu plângi când îți lași pe fiul tău în grija Satanei să umble nopțile prin crâjme, prin petreceri, prin beții și altele ucigătoare de suflete? Mama lui Tobie plângea

zi și noapte și, Doamne, câte mame și câți tați de astăzi dorm liniștiți de seara până dimineața, în vreme ce copiii lor își otrăvesc și își omoară sufletul mai în toate nopțile.

Părinților, grijii de copiii voștri!

Hristos se naște, măriți-L!

Valul de bucurie ce a inundat inimile păstorilor, cari pășteau turmele lor în jurul Betleemului, în noaptea întunecoasă, când îngerul Domnului le șoptea vestea nașterii lui Mesia celui de mult așteptat, — inundează astăzi, cu multă putere, sufletele adevăraților creștini. Nașterea Domnului Hristos a fost în totdeauna un prilej de revelație și de înălțare sufletească pentru cei ce văd cu ochiul inimii dincolo de orizontul strâmt al acestei vieți efemere. A fost și este un popas, o oază răcoritoare, ce îmbie sufletului trudit și setos de adevărurile vecinice, — clipe de meditație asupra rostului vieții omenești.

„Dumnezeu a dat omului un termen scurt de trăit pe pământ și totuși de acest scurt timp atârnă întreaga vecinicie” (Ieromy Taylor). Fără nașterea lui Hristos oamenii nu puteau nădăjdui nici odată că vor ajunge cetățenii acestei vecinicii.

Omul la început a fost de fapt în posesiunea fericiri reale și vecinice, dar în urma căderii în păcat, a pierdut întreagă această comoară.

Consecințele păcatului au fost dezastruoase pentru om. Grația divină îl părăsește, legătura dintre el și Creator se rupe, pentru că Dumnezeu nu comunică cu păcătoșii. Este scos din edemul fericirii, ca întru sudoarea feții să-și câștige fărâmată de pâine; iar ca o ultimă consecință a păcatului este moarea, zice Sf. Apostol Pavel.

Față de această stare a omului disgrățiat, Dumnezeu în nemărginita Sa iubire, spre a-i îndulci durerea, îi promite solemn că va trimite la timp potrivit pe Mesia și acela îl va readuce în grădina fericirii. „Nădejdea venirii lui Mesia a fost steaua care a condus omenirea către limanul mântuirii, timp de mil de ani, câtă vreme ea a rătăcit prin întunecul păcatului și a viețuit în umbra morții”.

În starea aceasta decăzută, schintea di-

vină din om nu s'a stins. Ultimile raze ale acestei lumini divine tot licăreau în sufletul său, ținându-i trează conștiința, care ofta după mântuire.

Toate sistemele filozofice păgâne, toate religiunile primitive, începând cu păgânismul, fetișismul, animismul, naturalismul și sfârșind cu iudaismul, cu tot cortegiul lor de jertfe sângeroase, de superstiții, s'au dovedit sterpe și neputincioase a operă mântuirea omului. Preoții acelor religiuni au trecut indiferenți și neputincioși pe lângă cel căzut în abisul fără-delegilor.

A trebui să vină, la „plinirea vremii”, Samarineanul milostiv, care de bună voie s'a coborât de pe tron, de pe asinul său și făcându-i-se milă de cel căzut între tâlhari, îl ridică de jos, îi spală ranele cu vin, le unge cu unt de lemn și-l duce în casa de oaspeți până la completa însănătoșare. Cel căzut între tâlhari este icoana omenirii căzute, pe care Domnul nostru Iisus Hristos cu sângele său i-a spălat ranele pricinuite de păcat și ridicându-l l-a dus în Biserică, ca prin ea să ajungă la mântuire.

A fost hotărât din eternitate, ca Fiul Său, Domnul nostru Iisus Hristos, să ia trup din Prea Curata Fecioara Maria și coborându-se pe pământ să împace omenirea învrăjbită cu Creatorul.

Căci, deși omenirea nutreă în sufletul ei dorința mântuirii, îi lipsea însă puterea necesară ca să ajungă la ea. Și ca atare trebuia să se întâmple după cum zicea Fer. Augustin — una din două, sau ca omul să se ridice la Dumnezeu sau ca Dumnezeu să se pogoare la om. Prima alternativă cădea dela sine, așa că n'a rămas decât să se înfăptuiască cea de a doua, pentruca Dumnezeu „să readucă în staulul ceresc pe oaia cea duhovnicească, rătăcită pe pământ prin amăgirea Satanei”.

Venirea Mesiei, pe lângă făgăduințele solemne ale lui Dumnezeu, făcute protopărinților și patriarhilor, a fost prezisă cu sute, ba chiar cu mii de ani înainte de profetii Vechiului Testament, cari cu precizie matematică (ex. Daniil) au arătat timpul și locul nașterii, precum și cele mai însemnate împrejurări din viața Mântuitorului.

Nu numai la evrei aflăm tradiția despre venirea unui mântuitor, ce se va naște dintr'o fecioară, ci o aflăm în termeni destul de limpezi în miturile și mitologiile tuturor popoarelor vechi de pe toată suprafața globului, începând cu Perșii, Indienii, Mexicanii, Egiptenii, Grecii etc. și până la Romani. La aceștia din urmă cărțile Sybiine vorbeau apriat

despre apropiata venire a unui împărat mântuitor, ce se va coborî din înălțimile cerului. Poetii Virgiliu și Cicero au redus prezicerile sibiline la timpul lor, ce coincidea cu vremea lui August Cezarul. Istoricii Tacit și Suetoniu merg mai departe, precizând chiar și locul și timpul exact în care avea să-și facă apariția Mântuitorul.

Și'n adevăr Fiul lui Dumnezeu, cel mult așteptat și dorit de toată suflarea omenească, la plinirea vremii s'a coborât din înălțimea cerului acum 1932 de ani, născându-se din sf. Fecioara Maria în peștera din Betleem (pe românește „casa pâinii”).

Lumea se așteptă, după cum era și firesc după concepția omenească, ca trimisul Cerului să se nască într'un palat împărătesc, încălzit și feeric luminat, culcat într'un leagăn de aur și'nfășat în scutece de porfiră și vison, după cum se și cuvine odraslelor împărătești. Dar iată Fiul lui Dumnezeu se naște într'o peșteră rece și întunecoasă, precum întunecată a fost mintea omenirii.

Se naște în condițiuni mai umile ca și cel din urmă dintre muritori, și'n aceste condițiuni trăiește până ce părăsește aceasta lume ingrătă, care în toată viața sa pământească nu i-a oferit nici măcar un simplu adăpost „unde să-și plece capul”. Prin nașterea Lui umilă și viața Lui smerită a voit să ne dea cea mai instructivă lecție, că numai smerindu-se omul pe sine se va putea înălța la înălțimi nebănuite, „căci tot cel ce se înalță, se va smeri, iar cel ce se smerește se va înalța”. Iată motivul nașterii Domnului în ieslea dobitoacelor. Și, o! minunea minunilor! Mintea noastră mărginită nu poate să înțeleagă cum se pogoară cerul pe pământ și cum pământul se ridică în slava cerului prin nașterea Domnului. Fapt este că Cerul cu pământul împreună saltează și se bucură pentru minunea ce s'a făcut în peșteră. De o mie de ori peștera din Vitteem devine mai strălucitoare decât cele mai pompoase și mărețe palate împărătești din lume, pentru că ea și numai ea s'a învrednicit a fi leagănul de odihnă a Fiului Împăratului Împăraților. Lumina cerească luminează peștera, puterea Duhului sfânt o încălzește, și-o umple de o mireasmă duhovnicească, iar corurile îngerilor intonează imne de slavă. Mărire întru cel de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire, răsunau ultimele acorduri ale divinelor coruri. Ecoul acestor cuvinte noi, „pace” și între oameni „bunăvoire” au ajuns până la urechile păstorilor din apropiere, ca și la cele ale magilor, împăraților-filozofi, dela

marginile pământului”. „În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor”. Și iată o scenă ce nu s'a mai văzut pe pământ: în peșteră, în fața divinului prunc, aureolat de o lumină cerească, stau în genunchi cu capetele plecate, alături de păstorii simpli, trei capete încoronate. Inimile lor palpiteză în același ritm, iar glasurile lor se unesc spre rugăciune și împreună cu îngerii aduc slavă lui Dumnezeu celui ce și-a împlinit promisiunea, trimițând pe Fiul său pe pământ.

Iată-ne și pe noi, creștinii de azi, învățați și oameni de rând, bogați și săraci, ostași și împărați, cu genuchul inimii plecați în fața sfântului Altar, a ieslei sfinte, aducând pruncului Isus darurile noastre: inima smerită și înfrântă și faptele noastre curate, isvorite din credință.

Cu nașterea lui Cristos apune o lume veche și'nvechită și alta nouă ia ființă. A trebuit să moară pentru că n'a putut da omenirii ceea ce-i trebuia: pacea și liniștea sufletească și garanța unei vieți viitoare, mântuirea vremelnică și vecinică.

Domnul Cristos se adresează tuturor claselor sociale, chemând pe toți la mântuire, pentru că toți sunt fiii lui Dumnezeu, înainte cărula nu este nici iudeu, nici păgân, nici rob, nici slobod. Creștinismul se adresează mai mult claselor oropsite și obidite, căci prin nașterea lui Christos „săracilor bine se vestește”, pentru că „cele bune și slabe ale lumii a ales Dumnezeu să rușineze pe cei tari și înțelepți”. A fost deajuns ca 12 pescari, nebuni pentru Christos, să rușineze pe înțelepții lumii aceasteia, să revoluționeze o lume întregă, răsturnând-o pe cea veche și pe ruinele ei să ridice o lume nouă, o împărăție ideală, pe frontispiciul căreia stau scrise cu litere de aur cuvintele Evangheliei: Credință, nădejde și dragoste.

Mântuitorul a dărâmat zidul despărțitor al urii dintre sclavi și stăpâni, a ridicat femeia din starea de inferioritate, în care a fost aruncată, și a așezat-o pe pedestalul de cinste ce i se cuvine alături de bărbat, pentru că și în ea este chipul lui Dumnezeu, ca și în bărbat.

Religia adusă de Isus este religia iubirii și a milei și ca dovadă servesc vestitele agape, sau mese de dragoste, pe care cei avuți le ofereau gratuit săracilor. Iubirea, caritatea și ajutorarea săracului erau noțiuni necunoscute celor vechi. Poetul roman Horațiu „râde de sărăcia murdară”, Virgiliu slăvea nelndurarea față de cel sărman, ca pe o virtute cardinală, iar Plautius admonestează pe cel ce întinde mâna de ajutor săracului, pentru că prin aceasta

— zicea el — îi prelungește existența mizeriei, pruncii slăbănogi și bolnavi erau aruncați etc... Și când sufletul omenimei zăcea sub povara întinericului, apare figura blândă a Domnului.

Față de aceste abnormități păgubitoare, vine cu o nouă concepție de viață și enunță că Dumnezeu este Dragoste și că el nu vrea moartea păcătosului, ci însănătoșirea și mântuirea lui.

Opera de ajutorare, azilele de bătrâni, spitalele și alte instituții de caritate, sunt eminemamente creștine, isvorâte din inima înflăcărată de dragostea dulcelui Isus.

Ortunde au pătruns misionarii creștini, au dus mângâiere, pace, libertate și lumină, ridicând nivelul vieții sociale.

Deci la praznicul nașterii lui Cristos să deschidem larg porțile inimei noastre, să ne bucurăm cu păstorii din Vifieem și, făcând vot că vom urma în viață percepțele învățaturii Domnului, să cântăm cu îngerii: „Mărire întru cel de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace și între oameni buna voie“.

Gheorghe Cotoșman
preot.

Misiune religioasă în parohia Corbești.

În ziua de 27 Noembrie 1932 parohia Corbești din protop. Radna a fost cercetată de părintele misionar eparh. Z. Brădean din Comlăuș, în tovărășia părintelui misionar tractual I. Chebelev din Șolmoș.

Parohia Corbești este contagiată de sectari. Chiar azi pentecostaliștii și bapțiștii se ceartă între ei și împreună apoi au neînțelegerii pentru casa de adunare, care în prezent a ajuns a fi proprietatea unui creștin ortodox.

Între împrejurările acestea, și mai având în vedere și alte circumstanțe, vizitarea parohiei de părinții misionari a fost chiar la timp venită.

Poporul așteaptă sosirea sollei trimisă de P. Sf. Sa P. Episcop Grigorie, încă de Sâmbătă, când un număr frumos de credincioși a luat parte la serviciul sf. vecernii.

Pentru Duminică a mai sosit la serviciul sf. liturghii și preotul Binchiciu din Iltiu. În această zi biserică era ticsită de credincioși.

Cântările de strană și răspunsurile liturgice au fost executate melodios de cântăreții din parohie (destul de numeroși și pricepuți în această parohie mică) și de elevii școlii primare, sub conducerea d-lui învățător Pipa, carele, spre bucuria credincioșilor și în deosebire de alți învățători de stat, tineri ca Dsa,

ce l-au precedat, este nu numai învățător bun, ci și un f. bun cantor.

Predica ocazională, la sf. liturghie, a rostit-o P. C. misionar eparh. A plăcut peste tot și îndeosebi apelul adresat celorlalte răsvrățiți de sf. biserică, pentru a se întoarce cu încredere „la maica lor iubitoare“. Totul a fost f. potrivit spus și a pătruns în sufletul auditorilor.

După sf. liturghie a urmat sfințirea casei parohiale, nou zidite. Alci, în cerc restrâns, s'a luat masa și s'a așteptat ora vecerniei.

La 3 d. m. curtea sf. bis. era plină de credincioși. La finea vecerniei părintele Chebelev, într-o cuvântare bine comentată cu citațiuni din sf. Scriptură, expune credincioșilor năzuințele bisericii noastre în raport cu datorințele bunului creștin.

A urmat apoi celebrarea Tainei Sf. Maslu, ungându-se aproape toată comuna, în frunte cu primarul ei. Ca fine C. preot local, în numele credincioșilor, mulțumește P. Sf. Sale P. Episcop pentru buna purtare de grije și bunele sfaturi ce ne-a trimis prin P. C. Săi soli, cărora de asemenea le așterne mulțumirile sale.

Rap.

La răvaș.

I. În ziua de 27 Noembrie a. c. s'a inaugurat în sala festivă a parohiei ort. rom. din Timișoara-Fabrică, ciclul de conferințe religioase din postul Crăciunului, aranjate pentru credincioșii din parohie, cu concursul Societății „Sf. Gheorghe“ dela Școala normală, cu următorul program: 1. Porumbescu: „Adusu-mi-am aminte“, cvartet vocal executat de pedagogul Octavian Crișan și elevii I. Crișan, Hodonianța și Brancu. 2. „Icoana veche“, poezie de Voiculescu, decl. de elevul Hodonianța, cl. VII. 3. *Biserica și cultura română*, conferință de prof. Traian Topliceanu. 4. Schobert „Serenadă“ executată de Gh. Mișu cl. VII. 5. Sablin Drăgol „Sfânt“, executat de corul elevilor, condus de elevul I. Crișan cl. VII. 6. Octavian Goga „Casa noastră“, poezie declamată de Dima Ioan cl. VI. 7. Duete executat la vioară de Gh. Mișu și I. Matei cl. VII. 8. Sablin V. Drăgol „Pre tine te laudăm“, executat de corul elevilor, condus de elevul Ioan Crișan cl. VII.

II. În duminica de dată 27 Noembrie s'a sfințit sala festivă a parohiei ort. rom. din Timișoara-Iosefin, aranjată modern în parterul noii case parohiale.

Actul sfințirii l-a săvârșit P. C. Sa păr. Ioan Imbroane. Răspunsurile le-a dat corul „Doina Banatului“, condus de păr. diacon Alexandru Bocșianu. Au fost de față autoritățile județene și orășenești și credincioși în număr mare.

În una din sale este modern aranjat un dispensar pentru îngrijirea copiilor mici, condus de distinsul medic Dr. Iosif Nemoianu, directorul asilului de copii

Biserica ort. română de aici se poate mândri de succesul și cuceririle obținute pe teren de asistență socială, prin neobositul slujitor al altarului din aceea parohie.

De a bunul Dumnezeu, ca bunii credincioși să se poată bucura de noul așezământ. T. F.

INFORMAȚIUNI.

Sărbători fericite și pline de mulțumiri sufletești dorim: colaboratorilor, prietenilor și cetitorilor revistei noastre.

Nașterea Domnului Hristos să ne fie de folos.

Înalt Prea Sfinția Sa Patriarhul Miron a binevoit a conferi cu data de 24 Octombrie 1932 gradul de Protosinghel Părintelui Gherasim Luca, drept răsplătă pentru reușita misiunii ce i-a încredințat în anul 1930 de a lucra pentru fondarea unei Biserici-Cămin Românesc în Ierusalim, pe terenul de 1208 mp. ce-l are Patriarhia în centrul Ierusalimului.

Părintele Protosinghel, cât a stat în Ierusalim pentru pregătirea acestor lucrări, a avut fericirea, ca din modesta sa avere particulară să achiziționeze tot pentru scopurile de mai sus un teren de 9999 mp. pe malul Iordanului, pe locul unde sa botezat Domnul nostru *Iisus Hristos* și al doilea loc de 3800 mp. la Nazaret-Tavor, lângă Cetatea lui Ahav.

Lumânare de Crăciun. În Italia a trăit un mare cântăreț, cu numele Caruso. Era mare pretin al copiilor orfani. După moartea lui copiii orfani din Italia au pus ban cu ban, ca să cumpere o lumânare pentru pomenirea binefăcătorului lor.

Lumânarea este cu adevărat uriașă; groasă cât trunchiul unui stejar bătrân, cât ar cuprinde-o doi oameni; înaltă de 5 metri și e făcută din 500 de kilograme de ceară. Pe ea s'au scris numele tuturor copiilor cari au dat bani pentru facerea ei.

Dacă ar arde zi și noapte abia în 31 de ani s'ar afârși cu totul. Dar cum se aprinde numai odată pe an, la Crăciun, această lumânare va ține 5000 de ani de acum încolo.

Nr 7438/1932.

Comunicat.

Având în vedere hotărârile luate în ședința din 15 Noembrie 1932, ținută la prefectura județului, în cauza combaterii rugii grâului — ședință la care au participat și reprezentanții Bisericii noastre — dispunem ca preoșimea să stea în ajutor organelor administrative ale statului, îndemnând pe plugari să urmeze — în interesul lor — cât mai conștiincios sfaturile și îndemnul ce le vor da organele administrative, cu privire la combaterea rugii, pentru salvarea recoltelor viitoare a grâului nostru.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 9 Decembrie 1932. Consiliul Eparhial

Tiparul Tipografiei Diecezane Arad.

Mulțămiri.

În ziua de 6 Dec. (sf. Nicolae) a. c., în parohia ort. rom. din Gurba s'a sfințit un modest locaș închinat Domnului,

Actul sfințirii a fost săvârșit de către P. C. Părinte protopresbiter tractual M. Cosma din Ineu, în urma binecuvântării primite dela Prea Sfinția Sa Părintele nostru, Episcopul Eparhial. A fost asistat de C. Părinți Iustin Monția, Teofan Herbei și subsemnatul.

Din acest prilej mă simt îndemnat a aduce pe această cale, în numele parohiei ce o păstoresc, sincere mulțămiri autorităților bisericești, civile, precum și credincioșilor mai jos notați, cari au venit cu frumoase daruri în ajutorul tinerei noastre parohii și a bisericelii noui zidite:

1. Veneratul Consiliu Eparhial: 10.000 de lei.
2. On. Prefectură a jud. Arad: 30.000 de lei.
3. Păr. Romul Rațiu — Nadăș 500 de lei, 2 rânduri de ornate și 3 stihare.
4. Păr. Motorca — Agraș, un rând de ornate.
5. Bisorca Ambrosie și Blaj Gheorghe, terenul pe care s'a zidit biserica.

În biserica ce am zidit-o și am împodobit-o cu aceste ajutoare, ne rugăm pentru acești bine credincioși și darnici donatori să-i aibă Dumnezeu în sfânta Sa pază și să-i dăruiască cu toate darurile Sale!

Pr. Gh. Perva

președ. cons. paroh. Gurba.

Parohii vacante.

Pentru îndeplinirea parohiei Ierșnic devenită vacantă prin trecerea preotului Traian Voniga la parohia Comiat, se publică concurs cu termen de 30 zile. Venițile împreunate cu acest post sunt:

1. Sesiă parohială constătătoare din 30 jug. și un intravilan de 800 stj. □.
2. Stolele legale.
3. Casă parohială.
4. Intregirea dotației dela Stat, pe care parohia nu o garantează.

Parohia e de clasa a treia. Alesul va predica în Sfta biserică și catehiza elevii dela școala primară, și va solve dările după venitul său.

Recursul adresat Consiliului parohial din Ierșnic, se va trimite oficiului protopopesc din Belinț, în termenul concursului.

Reflecțanții, conform Regulamentului pentru parohii, se vor prezenta în Sfta biserică din Ierșnic, spre a-și arăta dexteritatea în rituale și oratorie. Cel din altă dieceză vor produce act de învolcre dela Prea S. Sa Episcopul nostru diecezan.

Dat în ședința Consiliului parohial din Ierșnic, ținută la 6 Octombrie 1932. Marius Țucra m. p. preot președinte, Ilie Popescu m. p. notar.

În înțelegere cu: Ioan Trifu protopop de Balinț.

—□—

1-3

Red. responsabil: Protopop SIMION STANA.